

Sygdomme. Der er efter min Mening en Trang til, at Flere ville gjøre det, men naar det skal ske, forekommer det mig, at man kan tænke sig en langt heldigere Udvikling for de Mænd, som stude- re denne Sygdomsart, naar flere af dem ere forenede og saaledes kunne gjøre hinanden personlige Meddelelser om deres daglige Sagtagelser, end naar de spredes paa flere Steder og saaledes ere færre paa hvert Sted. Der er jo truffet Foranstaltning til — og jeg tror, jeg tør sige, at det er Finantsudvalget, som har Væren af at have tilskyndet Regjeringen dertil, eller som har tilskyndet til at sætte Regjeringen istand dertil — at der kan lønnes flere Mænd, som ville give sig af med disse Studier; men selv om dette sker, er det ikke saa meget værd som det, at have flere Mænd ved en større Anstalt. En saadan kræver jo flere Mænd og medfører tillige det Gode, at de ved deres Samvirken kunne faae en rigere Erfaring og altsaa kunne virke bedre for de Ulykkelige, som hensealde under en saadan offentlig Forsørgelse. Jeg vil derfor sige, at jeg synes vi hurtigt muligt bør gjøre dette Skridt for de nuværende Anstalters Skyld og for at kunne afvente det Tidspunkt, da yderligere Foranstaltninger kunne blive trufne. Jeg skal forøvrigt ikke her videre udbrede mig over disse Ting. Den ærede sidste Læser skænkede os jo en meget rig Fremstilling af, hvad der findes i Motiverne, og jeg antager altsaa, at dette er tilstrækkeligt bragt Alle i Erindring ved dette Foredrag. Jeg vil derfor kun endnu gjøre opmærksom paa, at man ogsaa her er fremkommet med endnu et Punkt, en Helbredelses- eller Opbevaringsmaade — om jeg saa maa sige — for saadanne uheldredelige Sindsfyge, som ligeledes ere omtalte i Motiverne. Noget Saadant tror jeg ogsaa efter det Kjendskab, jeg har til forskellige Individuer af disse Ulykkelige, kan være meget heldigt. Dette forekommer mig ligeledes at tale for, at man i det Hele taget koncentrerer disse Bestræbelser til de saa Sider, hvor de nu engang have fæstet Rod her i Landet, og at man med saa meget større Kraft udvider sin Virksomhed i de forskellige Retninger, som Erfaringen tilraader. Jeg vil altsaa anbefale Forslaget og bede det Udvalg, der skal have Sagen til videre Behandling, om, at det baade vil gjøre sit Arbejde hurtigt, saaledes at vi kunne faae denne Lov ud endnu i denne Samling, og tillige at det vil tage Hensyn ikke blot til de Bemærkninger, der staa i Motiverne, men tillige til det Par Smaabemærkninger, jeg fra mit Vegmandsstandpunkt har tilladt mig at fremsætte. Jeg vil iøvrigt udtale det Haab, at de Love, vi nu have foreliggende om Fattighjælp fra det Offentliges Side, maatte kunne komme til at formindste Antallet af dem, som vi gennem disse Anstalter maa give en sidste Forsørgelse, forsaavidt de derved bedre ville kunne taale at bære Livet uden derved at gaa til Grunde. Denne Bemærkning synes

jeg, der er Anledning til at knytte til denne Sag, der jo virkelig staar i en nær Forbindelse med Forsørgelsesvæsenet, idet man vist tør antage, at Næringsforøgen blandt det menige Folk ere en af de hyppigste Grunde til, at de mistvile om Livet og hensealde i en saadan Tilstand, som gjør dem skikkede til at komme i en saadan Anstalt.

N. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds): Jeg er ikke saa heldig at kunne være enig med den ærede sidste Læser i, at den paaentte Anstalt i Viborg i alle Maader vil kunne gjøre de samme Helbredelseshensyn gjældende, som de værende Anstalter gjøre; thi dersom dette var Tilfældet, var Spørgsmaalet ikke om at oprette en Anstalt for uheldredelige Sindsfyge, men ligefrem om at oprette en ny Anstalt. Jeg tror ikke at have opfattet det ærede Medlems Mening urigtigt, om jeg end maaste udtrykker den lidt stærkere, end han selv gjorde; thi det er en Selvfølge, at en Anstalt for uheldredelige Sindsfyge maa anlægges paa en anden Maade, og da væsentlig vistnok vil blive anlagt efter de Hensyn, som den ærede første Læser nævnte, saaledes at man neppe der kan yde de Lidende al den Hjælp, som vilde blive dem til- del, naar der endnu er Haab om Helbredelse. Jeg maa slutte mig til den Tanke, som den ærede første Læser i den Henseende udtalte, at det maa blive en Anstalt, der maa betragtes som værende af lidt ringere Art eller Rang end de Helbredelses- anstalter for Sindsfyge, der nu haves, og jeg de- ler ogsaa hans Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt saaledes at udfille visse Sindsfyge og er- klære dem en Gang for alle for uheldredelige. Jeg frygter for, at man paa denne Maade vil komme til at staae ikke saa Individuer, hvad man jo aaben- bart ikke har til Hensigt; men paa den anden Side er det heller ikke undgaaet min Opmærksomhed, hvad der selvsølgelig ikke kunde undgaa mig, at der er betydelig Trang tilstede til at staffe mere Plads for Sindsfyge. Jeg antager ikke, at Antallet af Sindsfyge overhovedet er tiltaget stærkt i Forhold til Folketallet, skjøndt det er Tilfældet, at der bestandig er Flere, som melde sig til Op- tagelse paa Anstalterne; det er rimeligt, at Grun- den dertil er, at det mere og mere gaar ind i Folks Bevidsthed, at de paa Sindsfygeanstalterne faae en ganske anden og bedre Behandling end i Hjemmet og andets Steds, og at ligeledes Velstanden og Humaniteten nu mere tillade, at man sender de ulykkelige Individuer derhen. Der kan være andre Grunde; men jeg antager, at dette er Hovedgrun- den. Det er jo derfor en Selvfølge, at Regjering- en maatte være betænkt paa at fremlægge et For- slag som det nærværende eller som det, der i Mo- tiverne er antydet, og at Rigsdagen vil være vil- lig til at række sin Haand til, at denne Sag kan blive fremmet, og det, som den ærede sidste Læser yttrede, saa hurtigt, som Omstændighederne tillade det. Det er jo overfor Ulykkelige i Samfundet,